

32

Dr. [REDACTED] Ügyvédi Iroda
Dr. [REDACTED]

D R . [REDACTED]
Ü G Y V É D

Az Alkotmánybíróság
részére a
Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
útján
1027 Budapest,
Tölgyfa u. 1-3.

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZÁK		Tárgy: alkotmányjogi panasz
FŐLAJSTROMSZÁM		Ügyszám:
Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság		Hiv. szám: Kfv.V.35.629/2017/5
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailon		Mellékletek: 6 db
Érkezett: 2018 -08- 0 6		Budapest, 2018.08.02.
PÉLDÁNY: III	IV	
MELLÉKLET: 2	KÖZTÖRKEZÉSEK	
FŐLAJSTROMSZÁM:	16.K.3020116	
UTÓÍRATON:		

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] indítványozó (lakcíme: [REDACTED])
mellékelten csatolt meghatalmazással igazolt (I/1.) jogi képviselőjeként az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban Abtv.) 27. §-a alapján – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára alapítottan – mely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva – az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő, és kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokaimra figyelemmel állapítsa meg a Kúria Kfv.V.35.629/2017/5. számú ítéletének alaptörvény ellenességét, és azt semmisítse meg, mivel az sérti az Alaptörvény alábbi rendelkezéseit:

ALAPVETÉS

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

ALAPVETÉS

M) cikk

(1) Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozásán alapul. Érkezett: 2018. SZEPTEMBER 11.

ALAPVETÉS

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.
(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.
(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 1379 -0 / 2018
Példány:	2
Melléklet:	2x7+5 db
Kezelőiroda:	[Signature]

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

XII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

AZ ÁLLAM

A bíróság

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az indítványozó jelen ügyben személyesen érintett, az ügy tárgyát képező, adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára vonatkozó polgári peres eljárás felperese.

Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. § (1) bekezdésének első fordulata alapján befogadható, mert azt a törvényes határidőn belül, a Kúria Kfv.V.35.629/2017/5. számú 2018. április 12. napján meghozott ítéletének felperessel való 2018. június 8-ai közlésétől, így az Alaptörvényben biztosított fentebb hivatkozott alapjogok sérelmének bekövetkezésétől számított hatvan napon belül nyújtom be.

I. Megsemmisíteni kért bírói döntés:

A Kúria Kfv.V.35.629/2017/5. számú ítélete (I/2), melynek rendelkező részében Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.30.201/2016/25. számú ítéletének hatályon kívül helyezésére és a felperesi kereset teljes körű elutasítására került sor.

II. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

XII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

III. Az ügy előzménye, közvetlen érintettség

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága Főigazgató alperes (a továbbiakban: alperes) a 2889260915 iktatószámú, 2889137563 ügyszámú határozatában (I/3) a felperes, [REDACTED] terhére áfa, szja, eho adónemekben 2007-2008. évekre 123.631.136,- Ft, javára 17.788.912,- Ft adókülönbötetet állapított meg, amelyből 111.777.224,- Ft-ot adóhiánynak minősített, 55.888.612,- Ft adóbírságot szabott ki, és 47.597.484,- Ft késedelmi pótlékot számított fel.

[REDACTED] a határozattal szemben keresetet nyújtott be a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, és kérte, hogy az alperes jogszabálysértő határozatát az elsőfokú hatóság, azaz a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Adóigazgatósága Igazgató 3116505810 iktatószámú, 6950084198 ügyszámú határozatára is kiterjedően a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú hatóságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 28.K.31.867/2013/30 számú ítéletével [REDACTED] keresetét teljes körűen elutasította (I/4), majd a felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljárta Kúria a Kfv.III.35.215/2015/7. számú végzésével (I/5) az ítéletet hatályon kívül helyezte és iránymutatás adásával egyidejűleg az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.30.201/2016/25. számú ítéletében (I/6) az alperes 2889260915 iktatószámú határozatát a [REDACTED] (Ingatlan1) és a [REDACTED] számú ingatlanhoz (Ingatlan2) tartozó adó, adóhiány, adóbírság és késedelmi pótlék részében hatályon kívül helyezte, az azt meghaladó részében felperes keresetét elutasította.

Az ítélettel szemben alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet az Art. 7. § (2) bekezdésének, a Pp. 206. § (1) bekezdésének és a Pp.221. § bekezdésének megsértésére, továbbá az ítélet rendelkező része és az indokolás közötti ellentmondás, az indokolási kötelezettség súlyos megsértése, valamint a kirívóan okszerűtlen megállapításaira hivatkozva.

Alperes felülvizsgálati kérelme alapján a Kúria Kfv.V.35.629/2017/5. (I/2) számú ítélete a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.30.201/2016/25. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét teljes körűen elutasította.

IV. A korábbi alkotmánybírósági gyakorlat felhasználhatóságára történő hivatkozás

Az Alkotmánybíróság a 2012. május 9-én kelt X/2349/2012. AB határozatában kimondta, hogy az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvény védelme. Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges.

A fenti határozat alapján a jelen ügy szempontjából releváns, a már hatályon kívül helyezett Alkotmány tartalmilag azonos szakaszai kapcsán kidolgozott alkotmánybírósági gyakorlatot felhasználom és hivatkozom, azzal, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata a jelen ügy eldöntésére is zsinórmértékül szolgál.

V. A jogsérelem indokolása

ALAPVETÉS

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

Az Alaptörvény a korábbi Alkotmányhoz hasonlóan az alapvető rendelkezések között tartalmazza a jogállamiságot, mint Magyarország alkotmányos berendezkedését alapvetően meghatározó klauzulát. A jogállamiság elvét az Alkotmánybíróság kiemelt jelentőséggel kezelte és több más jogintézmény, alapjog értelmezéséhez számos eseti döntéséhez is segítségül hívta.

Az Alkotmánybíróság 1991-től kezdve a jogállamiságot, mint a magyar állam alkotmányjogi berendezkedését, az állam működését meghatározó elvet alkotmányossági mérceként kezelte és abból több más olyan fogalmat is levezetett működése során amelyhez a jogállamiság kvázi jogforrásként szolgált. Ilyen elv a jogbiztonság elve [9/1992. (I. 30.) AB határozat, 10/1992. (II. 25.) AB határozat, 11/1992. (III. 5.) AB határozat], mely által a jogállamiság mintegy normatív tartalmat kapott, és erre figyelemmel egy adott jogszabály alkotmányos jellege önmagában is megítélhetővé vált.

Az Alkotmánybíróság által korábban rögzítettek szerint a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket. [56/1991. (XI. 8.) AB határozat] Ez az értelmezés a jogállamiság formai tartalmát határozza meg, amely arra az alapvető szükségességre utal, amely szerint az államnak a jog uralma alatt kell állnia.

Az Alkotmánybíróság által a jogállamiság érvényesülésével szemben támasztott követelmény teljes egészében az alkotmány és más jogszabályok és egyéb normák viszonylatában tud kiteljesedni, ám a törvények esetében is érvényesül, mindaddig, amíg az állam meg nem változtatja az adott normát. A jogállamiság ezen értelmezése kétirányú: jelenti egyrészt az államszervezet demokratikus és zavartalan működését, másrészt, és jelen ügyben alapvetően

ezt sértette meg a Kúria ítélete, a szabadságjogok érvényesülését [36/1992. (VI. 10.) AB határozat]

Az Alkotmánybíróság a jogállamiság alapértékét kitöltő elveket - a jogszabályok és az alkotmányjogi panasz esetében az egyedi bírósági határozatok felülvizsgálata során - az alkotmány valamely konkrét rendelkezésével való összhang alapján vizsgálja. A jogállamiság elve azonban, ezekhez a konkrét alkotmányos szabályokhoz képest nem kiegészítő, másodlagos szabály, s nem pusztán deklaráció, hanem önálló alkotmányjogi norma, aminek sérelme önmagában is megalapozza valamely jogszabály alkotmányellenességét. [9/1992. (I. 30.) AB határozat]

A jogállamiság és a közigazgatási jog kapcsolatában a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata, a közigazgatás határozathozatali kötelezettsége, valamint a közigazgatás törvény alá rendelése és mindezekon felül a közigazgatási határozatok kapcsán hozott bírósági határozatok – így a jelen alkotmányjogi panasszal támadott kúriai határozat – Alaptörvénynek, azon keresztül a jogállamiságnak való megfelelése a lényegadó ismérve a jogállamiság fogalmának.

A közigazgatás törvény, nemkülönben az Alaptörvény alá rendelése a jogállami közigazgatás egyik alapvető követelménye. Mindez az Alkotmánybíróság által hozott határozatok alapján azt jelenti, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket. [56/1991. (XI. 8.) AB határozat] A jogalkotással összefüggésben ez a felhatalmazás terjedelmének és korlátainak a meghatározását jelenti, míg az egyedi döntésekkel összefüggésben a lezárt jogviszonyok stabilitásához fűződik fontos érdek.

A közigazgatási eljárás során azonban a jogerő kérdése sajátosan alakul, amely miatt eljárásgaranciák megteremtésére is szükség van. Ugyanakkor törvénytörő döntés esetében a közérdek is sérül, amely által másoknak a közigazgatás által védett jogai, illetve törvényes érdekei is sérülhetnek. Az eljárásjognak a feladata, hogy ezt a két követelményt, tehát a közigazgatási határozatok törvényességét és a jogbiztonságot összehangolja. A közigazgatási határozatok esetében ugyanis a megváltoztathatatlanság, azaz az anyagi jogerő akkor áll be, ha a fél valamennyi jogorvoslati lehetőséget, így a bírósági felülvizsgálatot is kimerítette és a bíróság a közigazgatási szerv döntését megsemmisítette és nem rendelt el új eljárást, vagy a döntést vagy helyben hagyta, vagy megváltoztatta. [2/2000. (II. 25.) AB határozat]

ALAPVETÉS

M) cikk

(1) Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.

Míg a korábbi Alkotmány a vállalkozás szabadságát mintegy a piacgazdaságból eredeztette, addig az Alaptörvény a piacgazdaság kifejezést ugyan nem tartalmazza, azonban a vállalkozás szabadságát mint alapvető jogot megőrizte, azt más kontextusba helyezte és a munkával – immanens módon az ahhoz való joggal - állította párhuzamba.

Az Alkotmánybíróság már 1993-ban hozott döntésében kimondta, hogy a vállalkozás joga a foglalkozás szabad megválasztásához való alkotmányos alapjog egyik aspektusa, annak egyik, a különös szintjén történő megfogalmazása. Senkinek nincs alanyi joga meghatározott foglalkozással kapcsolatos vállalkozás, sem pedig ennek adott vállalkozási jogi formában való gyakorlásához. A vállalkozás joga annyit jelent - de annyit alkotmányos követelményként feltétlenül - hogy az állam ne akadályozza meg, ne tegye lehetetlenné a vállalkozóvá válást [54/1993. (X. 13.) AB határozat] Későbbi döntésében pedig már a munkához való jogot tekintette elsődlegesnek, amelynek két megnyilvánulási formája van: vállalkozáshoz való jog és foglalkozáshoz való jog [21/1994. (IV. 16.) AB határozat].

Jelen ügyben az Alkotmánybíróság fenti döntéseiben meghatározott, alaptörvényi szinten is expressis verbis rögzített alapvető jognak annyiban van jelentősége, hogy az állam – így annak közigazgatási szerve vagy a bíróság – sem jogosult arra, hogy bármilyen önkényes, de valójában ki nem mondott elv mentén meghatározza, korlátok közé szorítsa az állampolgárok (adózók) szerződéses szabadságát, vállalkozási célját, pusztán azért, hogy az állam számára az adózóval szemben kedvezőbb, így értelemszerűen az adózó számára minden indok nélkül hátrányosabb adójogi következményekkel járó jogszabályt alkalmazhasson. Jelen ügyben ugyanis semmilyen más indok nem szólt a mellett, hogy az adózónak a támadott kúria döntésben – és az azt megelőző bírósági határozatokban is – ingatlanként megjelölt [redacted] parkon található ingatlanát önkényes módon a kúria kiemelte a továbbterjesztési célból vásárolt ingatlanok közül, így annak költségként való elszámolását szintén önkényes módon, az adózó vállalkozási szabadságát korlátozó módon megszüntette, pusztán azért, hogy az állam számára – minden jogalap nélkül – kedvezőbb adójogi következményekkel járó határozat szülessen.

Az alkotmánybíróság gyakorlatában ugyanis a vállalkozáshoz való jog valódi alapjognak minősül, amely a szabadságjogokhoz hasonló védelemben részesül az állami beavatkozások – akár hatósági határozat, akár bírósági ítélet formájában is testesüljön meg - és korlátozások ellen [21/1994. (IV. 16.) AB határozat] Mindez azt jelenti, hogy a korlátozásoknak az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján meg kell felelnie a szükségességi-arányossági tesztnek.

A vállalkozáshoz való jog alkotmányos tartalmáról a testület a következőképpen vélekedett. Leszögezte, hogy a vállalkozás joga a foglalkozás szabad megválasztásához való alkotmányos alapjog egyik aspektusa, annak egyik, a különös szintjén történő megfogalmazása. A vállalkozás joga azt jelenti, hogy bárkinek Alkotmány által biztosított joga a vállalkozás, azaz üzleti tevékenység kifejtése. A vállalkozás joga ugyanis egy bizonyos, a vállalkozások számára az állam által teremtett közgazdasági feltételrendszerbe való belépés lehetőségének biztosítását, más szóval a vállalkozóvá válás lehetőségének - esetenként szakmai szempontok által motivált feltételekhez kötött, korlátozott - biztosítását jelenti. A vállalkozás joga természetesen nem abszolutizálható, és nem korlátozhatatlan, tehát senkinek sincs alanyi joga meghatározott foglalkozással kapcsolatos vállalkozás, sem pedig ennek adott vállalkozási jogi formában való gyakorlásához, azonban az állam számára abban jelöli ki a korlátokat, hogy az állam nem akadályozhatja meg a vállalkozóvá válást és természetesen magát a vállalkozási tevékenységet sem. Értelemszerűen a vállalkozási tevékenység önkényes minősítése – különösen, ha az az adózó számára minden indok nélkül kedvezőtlenebb adójogi konzekvenciákkal jár – mindenképpen a vállalkozáshoz való jog korlátozását jelenti, hiszen – amit szintén az Alkotmánybírósági gyakorlat kristályosított ki - az a közgazdasági

feltételrendszer, amelyet az állam a vállalkozáshoz való jog gyakorlásához keretként megalkot, nem lehet diszkriminatív. A diszkrimináció azonban nem pusztán az általános normarendszeren, hanem az egyedi döntések során is megvalósulhat, azzal, hogy ez utóbbi esetben is megállapítható, az alapvető alkotmányossági követelmények sérelme.

A Kúria határozat szerint ugyanis önmagában az körülmény, hogy béradásra került egy ingatlan, kizárja a továbbértékesítési szándékot, amely ellentmond nem csak a közgazdasági elveknek, de egyben az adózótól elvonja azt a jogot, hogy vállalkozási tevékenységét szabad keretek között gyakorolja, hiszen az ingatlanok esetében a hasznosítás fennállásának (jelen esetben a bérbeadásnak) a ténye kifejezetten értéknövelő tényező, és az értékesítési cél megvalósulását elősegítő körülmény.

Egy adott ingatlan hasznosítása során több lehetőség is rendelkezésre áll annak továbbértékesítési célból történő megvásárlását követően:

- a.) az ingatlan változtatás nélküli továbbértékesítése,
- b.) az ingatlan felújítása és továbbértékesítése,
- c.) az ingatlan bérbeadása minősített bérlőnek, hosszú távra, az ingatlan kialakítása a bérlő igényeknek megfelelően, az ingatlan bérlővel történő értékesítése,
- d.) az ingatlan rövid vagy hosszú távú bérbeadása.

Arra a kérdésre, hogy miért a c.) pont alatt rögzített megoldás a legelterjedtebb a vállalkozási tevékenység keretében történő, továbbértékesítési célból történő vásárlás esetén, arra egyszerű indoklást adnak az ingatlanszakma alapvető szabályai. Az ingatlan értékét meghatározni – így befektetést előre prognosztizálni – három módszerrel lehet: összehasonlító értékbecslés, nettó pótlási érték becslése, hozam alapú értékelés.

Az összehasonlító becslés egyszerű becslés, a vizsgálthoz hasonló ingatlanokat vet össze, és ha a vizsgált ingatlan értéke kedvezőbb a hasonló ingatlanok értékéhez, akkor természetesen érdemes azt megvásárolni.

A nettó pótlási módszer a tárgyi ingatlan esetében nem alkalmazható, ugyanis ezen módszerrel közintézmények, középületek értékét szokták megbecsülni, azzal, hogy természetesen ezen módszernek is lehet relevanciája, ha látható egy ipari, kereskedelmi ingatlan esetén, hogy az újraelőállítás jelentős költségekkel járna, és ezért érdemes annak megvásárlása, mert a létrehozásra a figyelembe vehető források vizsgálata alapján nem lenne megvalósítható.

Az ingatlanpiacon a spekulatív befektetések visszaszorulásával a magánszemély és intézményi befektetők is egyre inkább arra orientálódtak, hogy a hozamalapú értékbecslést vegyék előtérbe és a ténylegesen befolyó profitból tervezzenek megtérülést. Ezen folyamatok évek óta tartanak, amelyek csak felerősödtek az elmúlt időszakban, figyelemmel a kamatjövedelmek csökkenésére, sőt az elmúlt időszakban előtérbe kerültek az olyan ingatlanfejlesztések, mikor a leendő bérlővel egyeztetve kerül kialakításra vagy megépítésre a bérelt ingatlan, melyet a bérlő minimum 10-15 évre kibérel tovább-bérlési opcióval.

Számos piaci szereplő szinte mindig egyeztet a leendő bérlőkkel, azzal, hogy a kezdetben 100%-ban tulajdonában álló projektet később – befektetési alapoknak, nyugdíjalapoknak, bankoknak, stb. – értékesít, azzal, hogy a bérbe adottság tényét a felek értéknövelő

tényezőként veszik figyelembe, mivel az az adott ingatlan jövedelemtermelő képességét határozza meg.

Az ingatlanok bérbeadás követően történő továbbértékesítése az ingatlan értékére vetített spekulatív hozamot jelent. Ha a jelenleg a legjövedelmezőbb befektetések egyikeként számon tartott állampapírok hozamát vizsgáljuk, akkor az ingatlan bérbeadása még az állampapírok hozamát is meghaladja, így a bérbeadást követően történő értékesítés – a Kúria határozatával szemben – éppen a továbbértékesítési szándékot igazolja, hiszen így az ingatlan értéke, tehát a továbbértékesítésből származó bevétel úgy növelhető meg, hogy jelentősebb ráfordítást sem kell eszközölni, tehát a realizálható bevétel ráfordítás nélkül növelhető.

A fenti okfejtés alapján továbbértékesítési szándék esetén kifejezetten hasznos és értéknövelő az ingatlan bérbeadása, és ezen szándék elvitatása a vállalkozás szabadságának Alaptörvényi sértő módon történő korlátozását jelenti.

ALAPVETÉS

R) cikk

- (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.
- (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.
- (3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Az Alaptörvény saját maga határozza meg a jogrendszerbeli helyzetét, amikor a jogrendszer alapjának nyilvánította magát és ezzel - valamint más rendelkezésekkel - kiemelte magát más törvények köréből.

Formai értelemben az Alaptörvény egy különleges törvény, amelynek minden más törvénynek meg kell felelnie, ezáltal a törvények törvénye. Az Alaptörvényt az alkotmányozó hatalom fogadja el, amely bizonyos tekintetben ugyanazt a parlamentet jelenti, ám az alkotmányozó hatalom gyakorlása csak sajátos eljárási szabályok alapján lehetséges, amelyet az Alaptörvény S) cikke tartalmaz. Tartalmi értelemben az alkotmányosság klasszikus értékeivel azonos, amelynek központi elemei a népszuverenitás, a független demokratikus jogállam, a törvények uralma, a hatalommegosztás, a törvény előtti egyenlőség és az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen jogainak az elismerése.

A (2) bekezdésben hivatkozott azon követelmény, hogy az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek azt is jelentik, hogy a felsorolt normákat a Kúriának is be kell tartania, melynek keretében a vállalkozás szabadságának fentebb kifejtett követelményét a Kúria sem hagyhatja figyelmen kívül, önkényesen nem határozhatja meg az állampolgárok vásárlási szándékát pusztán költségvetési okok miatt. Az a követelmény, hogy az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni, természetesen csak megerősítik a (2) bekezdésben rögzített elvet.

A jogszabályok mindenkire kötelezőek, és - összhangban az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdésével - éppen ezért megismerhetőek. E szabály egyben feltételezi azt is, hogy a jogszabályokat mindenki – iura novit curia - ismeri, amely vélelmet általában valamennyi

jogrendszer alapelvi szinten alkalmazza, hiszen ennek hiányában a kötelezettségek nem lennének kikényszeríthetők.

Az Alaptörvény értelmezésével kapcsolatos szabályt a Nemzeti hitvallás azon része is tartalmazza, amely szerint az Alaptörvény a történeti alkotmány és a Szent Korona vívmányait elismeri. Az Alapvetés R) cikk (3) bekezdése ugyanezt erősíti meg, amely szerint az Alaptörvény szövegét a Nemzeti hitvallással és a történeti alkotmány vívmányaival összhangban kell értelmezni. Az elv az Alkotmánybíróság és a bíróságok számára is kötelezettséget jelent, sőt, ezen szabályt alkalmazta az Alkotmánybíróság már több döntésében is, így különösen a 33/2012. (VII. 17.) AB határozatában, melyben a bírój hatalom gyakorlásáról szóló 1869. évi IV. törvényekre hivatkozott.

Sőt, éppen a történeti alkotmány továbbélésének elismerése volt az a tényező, amely miatt az alkotmányozó Országgyűlés nem kívánta alkotmány elnevezéssel illetni a szöveget, hanem alaptörvény-ként nevezte el, amely a legmagasabb szintű írott norma, amelynek minden más jogszabálynak meg kell felelnie, ám mellette továbbra is fennmaradnak a történeti alkotmány vívmányai.

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

XII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

Az Alaptörvény mindenki számára adottnak tételezi azt a lehetőséget, hogy maga döntsön arról, mely hivatás gyakorlásával kívánja - a megfelelő ismeretek birtokában, a hivatás gyakorlásához szükséges feltételek teljesítése mellett - képességeit kibontakoztatni és a megélhetéshez szükséges javakat elérni. Ugyancsak elismeri az arra való jogot, hogy bárki önállóan vagy másokkal társulva vállalkozási formában végezze a fenti tevékenységeket, vegyen részt a gazdasági életben. Az egyén és a közösség részére egyaránt hasznot hajtó, tevékeny lét ugyanakkor nem pusztán mindenki részére biztosítandó jog, hanem a társadalom és az állam működésének záloga, ezért az arra való törekvést, mint elvárást az Alaptörvény ekként is rögzíti. Államcélként tűzi ki továbbá, hogy a munkalehetőségek hiánya minél kevésbé képezhesse gátját a fentiek megvalósulásának.

A Kúria az alkotmányjogi panasszal támadott határozatában éppen a fenti elvet veszi semmibe akkor, amikor önkényesen elveszi a lehetőséget annak, hogy valaki vállalkozási tevékenysége körében ingatlant vásároljon majd azt – értéknövelő „beruházásként” történő bérbeadást követően – továbbértékesítse és ennek adójogi következményeit is alkalmazza. A Kúria döntésében nem adott számot arról, hogy abban az esetben, ha ezen ingatlan költségként történő figyelembevétel az adózó számára kedvezőtlenebb adójogi hatást gyakorolt volna, úgy ez esetben is a sérelmezett döntésben foglaltak szerint határozott volna. Nyilvánvalóan nem, ami pusztán arra utal, hogy a Kúria nem a vonatkozó jogszabályok, illetve az azok forrását jelölő Alaptörvény rendelkezései alapján, hanem azok ellenére, kifejezetten az adózó számára kedvezőtlen adójogi következményekkel járó jogalkalmazást gyakorolta, amely nyilvánvalóan nem felelhet meg az Alaptörvény rendelkezéseinek sem.

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

Az ENSZ deklarációja is rögzíti, hogy a tulajdonhoz való jog lehet egyéni, illetve kollektív jog, illetve kimondja, hogy a tulajdonától senkit nem lehet megfosztani. Hasonló követelményeket rögzít az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez fűzött Első kiegészítő jegyzőkönyv, amely szerint minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tisztelgésben tartásához. Az Európai Unió Alapjogi Chartája szintén említi a tulajdonhoz való jogot. Kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja. Az Európai Unióhoz történő csatlakozás következtében az uniós polgárok tulajdonszerzése korlátlanul történhet, kivéve a mezőgazdasági rendeltetésű földeket, amelyekre nézve hazánk hét éves derogációt kapott.

Míg a korábbi Alkotmány a tulajdonhoz való jogot az Általános rendelkezések között helyezte el, addig az Alaptörvény egyértelműen a jogok között, a Szabadság és felelősség címet viselő részben szabályozza. A tulajdonhoz és az örökléshez való jog kétség kívül alapvető jog, amelyre irányadó az I) cikk rendelkezése, valamint a jogegyenlőség és megkülönböztetés tilalmának követelménye.

Az alkotmányi tulajdonfogalom az Alkotmánybíróság értelmezésében hagyományosan nem azonos a polgári jogi tulajdonfogalommal, amely szerint a tulajdon a birtoklás, használat és rendelkezés jogának az együttesét jelenti. Ez utóbbinak a korlátozása azonban nem biztos, hogy érinti az alkotmányos tulajdonfogalmat, amelynek korlátozása tekintetében a szükségességi-arányossági tesztet kell alkalmazni. Az Alkotmánybíróság döntésében már rámutatott, hogy a tulajdonjog valamely tartalmi elemének a korlátozása csak akkor jár magának a tulajdonjognak, mint alkotmányos jognak a korlátozásával, és ezáltal csak akkor alkotmányellenes, ha az nem elkerülhetetlen, vagyis, ha kényszerítő ok nélkül történik, továbbá ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Ebből következik, hogy az alkotmányos szabályok eleve teret engednek az alapjogok törvényi korlátozásának, ha a korlátozás az alapjog lényeges tartalmát nem érinti. Márpedig nem érinti az alapjog korlátozhatatlan lényegét az olyan törvényi szabályozás, amely a korlátozást valamely más alkotmányos jog teljesítése és garantálása érdekében alkalmazza, tehát ha a korlátozást valamilyen más alkotmányos jog biztosítása elkerülhetetlenül szükségessé teszi, feltéve, ha a korlátozás e jog biztosításával - mint alkotmányos céllal - arányban áll és azt nem lépi túl (2299/B/1991. AB határozat)

A fentiek azonban nem jelentek mást jelen ügyben, mint azt, hogy amennyiben az adott akár bírósági döntés útján történő – korlátozás elkerülhető, azaz bármely külső kényszerítő ok nélkül történik, továbbá ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan, úgy a korlátozás Alaptörvény ellenes, mivel így az a tulajdonhoz és a vállalkozás szabadságához fűződő alapjog lényeges tartalmát érinti.

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

XXIV. cikk

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az Alaptörvény a tisztességes eljáráshoz való jogot az emberi jogi egyezményeknek és a korábbi Alkotmánynak is megfelelően deklarálja és külön cikkben rendelkezik a hatóságok tisztességes eljárásáról és a jogellenesen okozott kár megtérítésének kötelezettségéről. A Charta szerint ez a jog magába foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, az iratokat megismerje és az igazgatási szervek a döntéseket indokolják. Az elvek összefüggésben állnak a jó közigazgatás fogalmával, valamint a közigazgatási eljárásjog közös európai elveivel. Az ez utóbbival kapcsolatos követelmények az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága 1977-ben megalkotott határozatában szerepeltek, amelyek között kifejezetten is megtalálható a közigazgatási szerv indokolási kötelezettsége.

A hatóság fogalmába tágabb értelemben minden jogalkalmazó szerv beletartozik, így a közigazgatási szervek mellett a bíróságok is. Elvként érvényesül tehát a bírósági eljárásban is a pártatlan és részrehajlás nélküli ügyintézés, amelynek megvalósítása szoros összefüggésben áll a jogegyenlőség, a diszkrimináció tilalma, valamint az emberi méltóság alkotmányos elveivel. Mindez azt jelenti, hogy a hatóság (bíróság) nem alkalmazhat indokolatlan megkülönböztetést, ami az ügy elbírálása szempontjából lényegtelen körülményeken alapul, amely szempontok főként az adott ügytípusra vonatkozó anyagi jogszabályokból fakadnak. Mindez egyben a személyek egyenlő méltóságuként történő kezelését is jelenti.

A tisztességes ügyintézés követelménye nem csupán a jogszabályok megtartásával azonos, bár ez mindenképpen szükséges feltétele annak. A fair eljárás ennél többet is jelent, az írott eljárási alapelvek megtartása mellett az olyan szabályokat, mint az udvarias ügyintézés, de szorosan összefügg ez a szabály az ésszerű időn belül történő döntés követelményével, sőt az adott döntés irracionálitástól, azaz jogi érvekkel, sőt, a rendelkezésre álló tényekkel való ellentétektől való mentességével is. Jelen eljárásban a Kúria döntése a tényekkel, a gazdasági racionalitással, de a tulajdonjog és a vállalkozás szabadsága Alaptörvényben rögzített elveivel is ellentétes, amikor minden külön indokolás nélkül veszi el az adózótól azt a lehetőséget, hogy a továbbértékesítési céllal történő vásárlását követően ingatlanát – értéknövelő beruházásként – bérbeadás útján hasznosítsa.

AZ ÁLLAM

A bíróság

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kötelesek értelmezni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A jogértelmezésre nézve ad iránymutatást a fenti szabály, amelyet az Alaptörvény a bíróságok számára határoz meg. Ez előírja, hogy a jogszabályoknak elsősorban olyan értelmezést kell tulajdonítani, amely összhangban áll az Alaptörvénnyel. E vonatkozásban különös jelentőséget kell tulajdonítani az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdésének, amely szerint az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és a történeti

alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni. Az említett rendelkezés alapján a bíróságoknak a jogértelmezés során nem csupán az írott Alaptörvény, hanem a történeti alkotmány rendelkezéseit is figyelembe kell venniük.

A jogrendszer egysége is megköveteli, hogy minden jogszabályt ne csupán önmagában és funkcióját tekintve, hanem mindenekelőtt az Alkotmánnyal való összhangjára figyelemmel értelmezzenek, függetlenül attól is, hogy a jogszabály az Alkotmány előtt vagy után keletkezett-e [38/1993. (VI. 11.) AB határozat]. Ezen szabály tehát jelen ügyben azt jelenti, hogy az adójogi jogszabályokat nem lehet pusztán önmagukban, ráadásul kifejezetten, bármely indokolás nélkül, az adózó számára hátrányosan értelmezni, hanem azt a többi jogszabállyal összhangban, az Alaptörvény rendelkezéseire figyelemmel kell górcső alá venni, és ezen vizsgálatot követően lehet azt alkalmazni.

A Kúria a fenti követelménynek nemhogy nem tett eleget, hanem azzal kifejezetten ellentétes módon alkalmazta a jogszabályokat, úgy, hogy azzal az adózó – azaz az alkotmányjogi panasz kérelmezője – Alaptörvényben biztosított jogosultságait indokolatlanul korlátozta, Alaptörvényben biztosított jogaitól megfosztotta.

VI. Az Alkotmánybírósághoz intézett határozott kérelem:

A fent kifejtett indokaim alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény fent elősorolt szabályainak – ALAPVETÉS B) cikk (1) bekezdés, M) cikk (1) bekezdés, R) cikk (1), (2) és (3) bekezdései, SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG rész XII. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint AZ ÁLLAMRA vonatkozó rész 28. cikke – ott írt módon történő megsértése okán **állapítsa meg a Kúria Kfv.V.35.629/2017/5. számú ítéletének alaptörvény ellenességét, és azt teljes egészében semmisítse meg.**

Tisztelettel:

kepviseletében:

dr. I. [redacted], ügyvéd